

РЕШЕНИЕ

№ 1132

гр. П., 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ангел Ташев

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ангел Ташев Гражданско дело №
20235220102584 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.318 и сл.от ГПК.

Производството е образувано по постъпила искова молба от А. Х. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.П. ул. „О.” № 485, чрез процесуалния си представител адвокат Ч. С. Ч. от АК П., против Ф. С. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „З.“ № 513, като моли съда да постанови решение, по силата на което да прекрати гражданския брак между страните поради настъпило в него дълбоко и непоправимо разстройство, без да се произнася по въпроса на вината. Семейното жилище, находящо се в гр. С., ул. „З.“ № 513 да се предостави на ответника. След прекратяването на брака, ищцата иска да възстанови предбрачното си фамилно име Асенова. Не претендира издръжка от съпруга.

Ищцата твърди, че с ответника сключили граждански брак на 28.08.1989 г., от който брак нямат родени малолетни и непълнолетни деца.

Твърди, че в началото отношения се развивали нормално, но след няколко години брачен живот проличали някои сериозни разминавания и несъответствия във вижданията им за семейството и съвместния им живот. Между съпрузите често възниквали конфликти по най-различни поводи, които довели до пълното им отчуждение.

Посочва, че вече 20 година са фактически разделени и не споделят едно жилище. Между съпрузите липсвало разбирателство, доверие, взаимност и уважение, като всеки от тях живеел свой собствен живот без да се интересува от другия.

Счита, че бракът им е лишен от съдържание и не съществува възможност за стабилизирането му.

В проведеното съдебно заседание ищцата се явява лично и с адвокат Ч. Ч. от АК П., като молят съда да уважи исковата молба и да прекрати брака. Ищцата заявява, че не е

виждала съпруга си от повече от 20 години, както и че не поддържат никакви контакти, вкл. не се чуват и по телефона.

В срока по чл. 131 от ГПК, ответникът Ф. Б. депозира ОИМ, с който не оспорва предявения иск за развод и моли съда да прекрати сключеният граждански брак.

В проведеното съдебно заседание при редовност на призоваването ответникът не се явява и не изпраща процесуален представител.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

На 28.08.1989 г. страните сключили граждански брак в гр. С., с акт за граждански брак № 170 от 28.08.1989 г., видно от приложеното удостоверение за граждански брак.

По делото е разпитан свидетелят Ц. Г. А., който споделя, че познава ищцата. Посочва, че ищцата живее в гр. П., а нейния съпруг в гр. С.. Споделя, че страните не поддържали никакъв контакт и нямали желание да подобрят отношенията си.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като логични и последователни.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от правна страна:

Районен съд П. е сезиран с иск с правно основание чл.49, ал.1 СК.

Съгласно чл.49, ал.1 СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен. Правото на развод е субективно потестативно право, което се поражда от осъществен/и факт/факти, които са довели до такова състояние на брачната връзка, при което тя е лишена от предписаното ѝ от закона дължимо съдържание. Бракът е правоотношение, което означава комплекс от взаимни права и задължения. Неизпълнението на задълженията от страна на единия или двамата съпрузи, независимо от процесуалната им роля на ищец и ответник, макар и неподлежащи на принудително осъществяване, има своята санкция в пораждаване на правото на развод.

Въз основа на събраните гласни доказателствени средства, съдът приема, че между страните липсва изискваната чл.14 СК взаимност, разбираана като отношения между съпрузите, изградени на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство. Случилото се преди 20 г. окончателно разделно живеене на съпрузите, сочи че бракът е опразнен от съдържанието, което правните и нравствени норми предписват. Съдът разглежда фактическата раздяла не само като проявена в териториален аспект, а чрез пълна липса на физическа и духовна връзка между съпрузите (в този смисъл и Р 3749-1981г. на II ГО), което състояние не може да се определи като отговарящо на законовите изисквания на чл.15 СК. По делото липсват каквито и да било доказателства, че са налице “важни причини” по смисъла на чл.15 СК за отделно живеене на страните.

Продължителната фактическа раздяла между страните сочи на липсата на всякакви съпругески отношения – прекъснати са всякакви духовни, икономически и интимни връзки между съпрузите, следователно раздялата е обстоятелство, което е разрушило трайно и

необратимо семейната общност. Раздялата е причина и обективен факт, отразяващ дълбокото и непоправимо разстройство на брака (т.3 от ППВС 10/1971г.). Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати. Това настъпило фактическо състояние следва да намери и своята юридическа санкция с постановяване на решение за развод на страните.

С оглед липсата на изрично искане, съдът не е сезиран и не дължи произнасяне по въпроса за вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка – чл.49, ал.3 СК.

Относно ползването на семейното жилище, същото следва да се предостави на съпруга, в каквато насока е отправеното искане на ищцата.

Не следва да се определя издръжка между съпрузите, тъй като няма такова искане.

По отношение на искането с правна квалификация чл.53 СК съдът счита, че същото се явява основателно и следва да се уважи, като след прекратяването на брака, съпругата да възстанови предбрачното си фамилно име **АСЕНОВА**.

Съгласно разпоредбата на чл.329, ал.1 ГПК, по брачните дела, когато няма вина, т.е. когато съдът не се произнася по въпроса за вината, съдебните разноски остават в тежест на страните така, както са ги направили. На основание чл.6, т.2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, РС П. определя окончателна държавна такса за развода в размер на 50 лева, от която следва да се приспадне сумата от 25,00 лева внесена от ищцата при завеждане на делото. В този смисъл ответникът следва да заплати сумата от 25,00 лева, представляваща допълнителна държавна такса по допускане на развода.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА с развод сключения на 28.08.1989 г. граждански брак с акт за граждански брак № 170 от 28.08.1989 г. с гр. С., между А. Х. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.П. ул. „О.” № 485 и Ф. С. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „З.“ № 513, като дълбоко и непоправимо разстроен.

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл.53 СК, във връзка с чл.326 ГПК, след прекратяване на брака А. Х. Б., ЕГН ***** да носи предбрачното си фамилно име **АСЕНОВА**.

Семейното жилище, находящо се в гр. С., ул. „З.“ № 513, се предоставя за ползване на Ф. С. Б., ЕГН *****.

ОСЪЖДА Ф. С. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „З.“ № 513, да заплати по сметка на Районен съд П., допълнителна държавна такса по бракоразводното производство в размер на 25,00 лева /двадесет и пет лева/.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок, считано от

връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Съдия при Районен съд – П.: _____